

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

*“Es esmu Labais Gans: es pazīstu savējās (avis),
un manējās pazīst mani.” (Jņ 10,14)*

Mans mazais, Kristus uzticīgais ganāmpulciņ!

Lieldienu laika 4. svētdiena Baznīcā ir Jēzus Kristus — Labā Gana svētdiena. Pestītājs piedzima Betlēmē, lopu kūtī, kur tika guldīts koka siltītē. Viņa pirmie sekotāji bija vienkāršie ganiņi, bet pirmā sabiedrība — vērsis, ēzelis un aitiņas. Iemiesotais Dieva Dēls uzsāka savas zemes gaitas ganāmpulka vidē. Pēc 30 gadiem šī vide tika nomainīta pret citu ganāmpulku — Kristus kļuva par vairāku tūkstošu dvēseļu Labo Ganu, kurš atdeva savu dzīvību par savām avīm. Jāņa evaņģēlijā Jēzus vairākas reizes sevi dēvēja par “Labo Ganu” un “durvīm avīm”, pa kurām Viņš tās veda uz zālainām ganībām. Vairākkārt dievišķais Skolotājs baroja savu klausītāju dvēseles ar Dieva Vārda barību un stiprināja arī viņu miesu ar maizi un zivīm, kuras pavairoja tuksnesī priekš vairākiem tūkstošiem Viņa klausītāju. Cilvēki masveidā sekoja savam Brīnumdarim, lai dzirdētu Viņa mācību, saņemtu dziedināšanu un barību. Protams, ne visi tiecās pēc garīgās barības, par ko Kristus viņus dažreiz arī norāja, ka viņi meklēja iespēju par velti paēst. Arī šodien pasaulē netrūkst tādu liekēžu, kuri neko negrib strādāt, bet par velti saņemt lielu naudu vai valsts bezdarbnieku pabalstu. Pļāvās ganāmpulka avis pašas plūc garšīgo zāli, lai paēstu, un tas ir viņu darbs. Tātad, daba liek arī dzīvniekiem pašiem rūpēties par savu iztiku, lai izdzīvotu.

Kāda šodien ir loma ganam modernajā sabiedrībā? Tehnikas sasniegumi ir panākuši to, ka mūsdienās praktiski vairs nav daudz īstu ganu, kurus ir aizstājuši roboti vai elektriskie gani. Taču cilvēku dvēseļu ganus neviens robots nekad nespēs aizstāt, jo tam nav dvēseles un izpratnes par dvēseles vajadzībām. Nekāds mākslīgais intelekts nespēs atrisināt cilvēka dzīves problēmas un remdēt dvēseles sāpes, jo cilvēkam ir vajadzīgs cilvēks, kas var mīlēt un rūpēties par otru cilvēku.

Kristus tāpēc arī dibināja savu Baznīcu kā dzīvu cilvēku organismu, kas harmoniski darbotos kā saliedēts ganāmpulks, kuru vada pats Augstais Ganītājs caur savu redzamo ganu virs zemes — pāvestu. Taču viens pats cilvēks nespēj fiziski aprūpēt šo milzīgo ganāmpulku, tāpēc Baznīcā pastāv zināma hierarhija, kas harmoniski darbojas dvēseļu pestīšanas laukā. Vēsturiski ir izveidojusies labi organizēta Baznīcas pārvaldes struktūra, kuras augstākā instance ir Romas Baznīcas Kūrija ar pāvestu priekšgalā. Pāvests ir cieši vienots ar kardinālu kolēģiju, no kuras vidus arī tiek izvēlēts jaunais pāvests. Gan pāvests, gan

kardināls ir Baznīcas augstākie tituli, jo Kristus iedibinātās Priesterības augstākā kārta ir bīskaps, kura palīgi ir priesteri ar viņu palīgiem diakoniem. Tātad izšķiram Priesterības jeb Ordinācijas sakramenta 3 kārtas: diakoni, priesteri un bīskapi. Bet visi viņi ir dvēseļu gani, kuri darbojas Kristus — Visaugstā Priestera vārdā un personā: *in persona Christi*.

Kādi ir šie dvēseļu gani? Neapstrīdams ir fakts, ka viņi nav pārdabiskās būtnes, bet tādi paši vāji un nereti arī grēcīgi cilvēki kā mēs visi. Protams, ideāli būtu, ja visi garīdznieki būtu svēti, nevainojami un garīgi, taču tas nav bijis iespējams pat paša Kristus izvēlētajā apustuļu kolēģijā, kurā Jūdas Iskariots kļuva par sava Mācītāja nodevēju. Korupcija, diemžēl, sākās ar Kaina grēku un turpinās visos laikos kā pirmdzimtā grēka sekas. Tomēr pārējie 11 apustuļi pēc Sv. Gara saņemšanas Vasarsvētkos tika ļoti stiprināti ticībā un spēja to apliecināt ar savas dzīvības upuri. Kardinālu apģērba purpurkrāsa simbolizē asinis kā gatavības zīmi atdot dzīvību par Kristu un Viņa Baznīcu, tātad — par Kristus ganāmpulku. Kopš Baznīcas dibināšanas līdz mūsdienām turpinās kristiešu vajāšanas, kurās vispirms tiek nogalināti draudžu gani un bīskapi, lai sagrautu ganāmpulka vadību un vienotību. Pasaules kardinājumi arī stipri vājā dvēseļu ganus, kuri nereti salūst un atstāj Priesterības kārtu. Tādēļ vajag dedzīgi lūgties par garīdzniekiem un viņus atbalstīt smagajā kalpošanā.

Man neizdevās iemantot labā gana slavu, bet es vienmēr esmu ļoti vēlējis kļūt par īstu Kunga kalpu. Es labi apzinos savas vājības un limitus, tomēr cenšos no visas sirds kalpot Jēzum un Baznīcai, mīlestībā atdodot visus manus spēkus, veselību un dzīvi šai kalpošanai. Esmu vienmēr ļoti pateicīgs ikvienam, kurš lūdzas par mani un maniem amata brāļiem un mūs atbalsta ar savu palīdzību un draudzību. Lai Dievs jums par to dāsnī aizmaksā, jo man nav nekā, ar ko jums atmaksāt, kā tikai manas patiesas lūgšanas par jums ikdienā! Lūgšimies par jauniem aicinājumiem!

Jūsu necienīgais gans: *pr. Andris Solims*

Mīļās Janas piemiņai

Klau, kas tur runāja?

Cik pazīstama balsis tur smēja!

Mēs gaidām, kā senāk,

Bet gaidītie – nenāk.

Un – nenāks. (Imants Auziņš)

Ir pagājuši jau divi gadi, kopš tu, mūsu mīļā Jana, aizgāji no mums. Ir sāpīgi apzināties, ka tu, aprūpējot savu saslimušo māti, ziedoji savu dzīvību, nedomājot par sevi. Kā ikvienam cilvēkam, arī tev bija daudzas dzīves problēmas, bet tu tās pratī paturēt pie sevis. Ar brīnišķu smaidu tu nāci mūsu dievnāmā,

uzmundrinot arī mūs. Ar savu spēli un skanīgo balsi tu pieskandināji mūsu dievnamu. Tevī nebija lepības gara, tu biji mīļa un laipna pret visiem.

Tu biji cienīta arī savā darbavietā. Tā cieņa, ar kādu tevi pavadīja pēdējā gaitā tavi darba kolēģi, ne katrai augstai personai tiek parādīta. Mīļā Jana, mēs no sirds tev pateicamies par šo laiku, kad tu biji kopā ar mums. Lūdzamies par tevi un ceram, ka debesu Tēvs tevi jau ir uzņēmis savā debesu korī.

Kā saka tautas paruna: “Arī Dievam debesīs ir vajadzīgi labi cilvēki”. Lūgsimies un atcerēsimies tevi, kamēr vien dzīvosim.

Lūdzam arī svētību taviem ģimenes locekļiem, lai viņi atgriezās pie ticības. *Antoņina Ratnieks*

Mīļā Lielvārdes draudze!

Nereti mums nākas aizdomāties par savas ticības noturību. Laikā, kad Baznīca piedzīvo uzbrukumu pēc uzbrukuma un uz ticīgiem cilvēkiem, sevišķi – katoļiem, sabiedrība raugās ar aizdomām un zināmu nicinājumu, mums jābūt stipriem savā pārliecībā. Ticīgiem cilvēkiem tiek pārņemta liekulība, lētticība un aprobežotība. Nereti tiek uzskatīti par neizglītotiem un viegli vadāmiem. Kāda ir mūsu rīcība situācijā, kad saskaramies ar šādiem izaicinājumiem? Vai nekaunamies no savas ticības? Vai nerīkojamies līdzīgi kā sv. Apustulis Pēteris, kurš, redzot cilvēku naidu un nicinājumu, vērstu pret Kristu, nobijās un trīs reizes noliedza saistību ar Viņu? Neviens mums nav solījis, ka katoļticība mums nodrošinās priecīgu dzīvi, bez problēmām, pārbaudījumiem un kritieniem. Nav rakstīts, ka, būdami katoļticīgie, piedzīvosim tikai pozitīvus notikumus un nāves brīdī, sēžot uz mākoņa maliņas, aizdreifēs uz paradīzi.

Dzīve ir pārbaudījumu pilna, arī draudzēs netrūkt domstarpību, taču situācijās, kad tiek apdraudēta Baznīcas reputācija, mums jābūt vienotiem un stipriem mīlestībā. Mīlēsim savas draudzes, būsime aktīvi un atvērti Dieva mīlestībai. Cienīsim un palīdzēsim mūsu priesteriem, kuri arvien ir mūsu atbalsts, stiprinājums un padomdevēji situācijās, kad piedzīvojam personīgas krīzes. Atcerēsimies, ka arī priesteriem nepieciešams mūsu atbalsts, jo draudze tomēr ir kā viens vesels organisms, kas, darbojoties saskaņoti un vienoti, var paveikt ļoti daudz laba. Leposimies ar savu ticību, mēs taču esam kā viena liela ģimene, mūsu ir tik daudz, mēs esam tik dažādi, un tas ir tik skaisti. Leposimies ar saviem skaistajiem dievnamiem, svinēsim svētkus, mūsu Baznīcā to netrūkst. Cienīsim un stiprināsim viens otru. Mēs esam daļa no lielās katoļu Baznīcas, mums ir ar ko lepoties! *Cieņā: Rita+Jānis Ķepuri*

Vientuļā priede

Reiz bija mežs. Staltās mastu priedes cēla savas zaru rokas pretī debesīm, pretī saulei un lietus mākoņiem, pretī sniega vērpētēm, sargājot savās pazarēs putnu ligzdas un jūtot, kā pie stumbra cieši piekļaujas mazi murkšķīši un cirslīši, meklējami patvērumu briesmās.

Egles, sastājušās lokā vēroja, kā vāveres aši un jautri lēkāja pa zariem, grauzdamas sēklas, ko izlobīja

no čiekuriem, un, ļaudamas, lai dažas no tām nokrīt auglīgajā meža zemē, kur, kuplā pulciņā saspiedušās, jau auga mazās eglītes.

Mežs bija pilns ar dzīvību, savās gaitās aizlocījās zeltausainais zalktis, rudastains kūmiņš klusi lodāja apkārt, meklējams vakariņas, un, lūk - žēls pīkstiens, un pele pazuda lapsas badīgajā vēderā.

Turpat egļu biežnā stirnu pulciņš bija iekārtojies sev guļamistabu, kur pavadīt vēsās naktis, kad no purvāja gar priežu un egļu stumbriem lodāja aukstās miglas strēles, kas tuvējo māju cilvēkiem lika ar saucieni: “Ai! Auksti, nosalu!” pazust siltās mājās. Stirnām nebija auksti, jo kuplie egļu zari glabāja pa dienu uzkrāto siltumu.

Viss bija harmoniskā līdzsvarā līdz tam brīdim, kad mežā parādījās sveši cilvēki ar mašīnām, kas kā tādi senu pasaku briesmoņi aprija vienu koku pēc otra, ar milzu vēža spīlēm sagrābjot to stumbrus, notrauca zarus, nežēlojot ne putnu ligzdas, ne zvēriņu migas, un sakrāva kaudzē to kailos stumbrus.

Tur, kur kādreiz bija mežs, palika tikai dažas priedes un pa kādai sīkai eglītei. Viena no palikušajām priedēm atradās vistuvāk ceļam. Es redzēju to no sava loga. Vēroju, kā putni šūpojās tās zaros, kā vāveres tekā augšā, lejā pa stumbru. Dzīvnieciņi izmisīgi meklēja patvērumu no aukstā ziemeļrietumvēja, kas nesa sev līdzī slapjo un smago jūras elpu.

Katru rītu lūkojos, vai koks vēl turas.

Priede cīnījās, vēja brāzmās lokoties līdz zemei. Tai bija grūti vienai pašai; nebija apkārt egļu ar spēcīgajiem stumbriem un biezo zaru mudžekli, nebija līgano bērzu, kas pirmie uztvēra vēja brāzmas un mazināja to spēku, nebija citu priežu, pret ko varētu atbalstīties grūtā brīdī...

Un tad tas notika; kādu dienu ieraudzīju, ka priede ir pārlūzusi vidū pušu. Tā neizturēja spēcīgo vēju. Tai blakus nebija neviens, kas varētu palīdzēt.

Arī mums, cilvēkiem, dzīve veidojas līdzīgi; jo vecāki kļūstam, jo mazāks ir tuvo loks, kļūstam vientuļāki gads no gada, pēc drauga draugs atšķēlas no mums, kā to reiz savā dzejā teica Rainis. Tā mēs paliekam nekuriens vidū ar dīvānu zem sēžamvietas un runājošo galvu - kasti deguna priekšā.

Bet mēs neesam radīti vientuļībai, tāpat kā visai dzīvai radībai - cilvēkam ir nepieciešams līdzcilvēka atbalsts. Tomēr visvērtīgākā ir sajūta, ka atbalstu var sniegt citiem. Šis, kaut vai simboliskais palīdzības akts, kaut vai tas, ka dievkalpojuma laikā novēlam viens otram “Dieva mieru”, paceļ dvēseli un atvieglo plecos uzvelto gadu nastu.

Otro Lieldienu dievkalpojuma sagatavošanas darbu laikā mani pārsteidza dažu mūsu Jumpravas draudzes locekļu kategoriskums, kad aicināju viņus atnākt un piedalīties mūsu kopējos svētkos. Lūk, Dievu var palūgties arī mājās, iedegt svečīti, noskaidrot lūgšanu, un viss būs kārtībā.

Bet, nē! Nebūs kārtībā, jo Dievs cilvēku nav radījis vientuļībai. Tikai kopā ar citiem mūsu lūgšanām ir spēks. Tāpēc nekļūsim par vientuļām priedēm, būsime kopā, atbalstīsim viens otru un mūsu katolisko Baznīcu.

Rita Bobkova

Maija mēneša skaistums

Maija mēnesis ir īpaši mīļš un gaidīts ikvienam – cilvēkiem un dzīvajai dabai. Ticīgie priecājas par Jēzus Kristus Augšāmcelšanos, ģimenes kopā sanākšanu, par iespēju sniegt un saņemt mīlestību.

Līdz ar pirmo pumpuru, plaukstošo ziedu mēs kļūstam cerīgāki, liekas viss apkārt paliek labāks, arvien vairāk ieticam augšāmcelšanās spēkam.

Maijā pateicamies Dievam par mūsu tautai doto skaisto zemi, kuru mums ir jāveido par jauku, ikvienam patīkamu dzīves un atpūtas vietu. Šogad svinēsim Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas 33. gadadienu. Pateicamies Dievam par šo mums dāvāto Māras zemi, lūdzam viņai attīstību un mieru katru brīdi – kopjot zemi, ejot, braucot, sarunājoties ar līdzcilvēkiem, vērojot plaukstošo dabu. Tieši maijs ir tas laiks, kad mūsu zeme piepildās ar viskrāšņākajiem ziediem, putni balsis ir visskanīgākās. Tā ir Dzimtene, kur dzīvoja senči, kur dzīvo un strādā bērni, mācās mazbērni, un tā mums ir tikai viena. Katru Latvijas stūrīti mēs veidojam paši ar savu mīlestību, attieksmi, darbu, domām un lūgšanām. Bieži vien nosodām citus, kritizējam viņu bezdarbību, bet paši nemīlam savu zemi un tuvākos, kur nu vēl savus pāridarītājus. Būtu jāmācās no dabas, kuru vērojot, mēs saprotam, piemēram, ka bites tiek uzskatītas par ļoti čaklām; bet ne mazāk čaklas ir arī skudras. Par cik vairākums skudru nelido, mēs tik ātri tās neievērojam, kamēr viņas bez atzinības un algas vienkārši strādā, jūtot savu piederību savai videi.

Maijs ir Marijas, Rožukroņa Karalienes, mēnesis. Bieži vien caur Mariju mēs izsakām savus pateicības vārdus un savus lūgumus Dievam. Lūdzam palīdzību saprast Dieva gribu, mums domātās ceļazīmes, mūsu dzīves aicinājumus.

Šajā mēnesī Latgalē vēl joprojām pie ceļmalu krustiņiem nāk ticīgie, dziedot visskaistākās dziesmas Dieva un Dievmātes godam, veltot savus pateicības vārdus un izsakot savas lūgšanas. Šajos Maija mēneša dievkalpojumos ticīgie cenšas dziļāk izprast Dieva Mātes bailes un ciešanas, stāvēt pie sava Dēla krusta. Arī mēs ar viņas acīm cerīgi skatāmies uz viņas Dēlu, apbrīnojot Marijas pazemības spēku. Rožukroņa Karaliene, palīdzi mums godināt Jēzu, būt pazemīgiem kā tu, kļūt mīlošiem un līdzjūtīgiem pret ikvienu satikto brāli un māsu!

Maija svarīgākie svētki – Vasarsvētki. Nāc, Svētais Gars, mūsu ģimenēs, mūsu jaunās paaudzes sirdīs!

Ticības pavasaris lai uzplaukst katra ticīgā sirdī, lai ienāk ikviena maziticīgā un neticīgā dzīvē!

Antija Vēvere

Krusta zīme kristieša ikdienā

Es parasti rītu sāku ar krusta zīmi. Cenšos no paša rīta neaizdomāties par ikdienas rūpēm un plāniem, bet pamosties labā omā un pateikties Dievam

par doto iespēju vēl vienu dienu dzīvot mierā un laimē. Jo viss ir iespējams tam, kurš tic.

Dieva žēlsirdīgā mīlestība Jēzus personā ir pieejama visiem. Man ir tikai jāatver acis un jārikojas. Šī krusta zīme sasilda mani kā silta sega aukstumā, atspirdzina kā rīta duša, pabaro kā garda maltīte. Tā arī iedarbojas kā aizsargs grūtākiem brīžiem dienas garumā.

Krusts ir Jēzus upura galds. Uz tā Viņš upurējis savu dzīvību, lai glābtu no grēka mūs visus. Nav neviena, kurš būtu atstumts, izslēgts vai kā savādāk izolēts no šīs pasaules un Jēzus mīlestības. Tik vienkārši, skaidri un patiesi.

Man, tāpat kā jebkuram cilvēkam, ir tiesības iet pie grēksūdzes, saņemt Gandarīšanas sakramentu un iet pie Dievgalda. Un nav citu izņēmumu vai priekšrakstu pret kādu individuāli, ja tikai pats ticīgais nav radījis sev šķēršļus pieņemt svētos sakramentus. Manuprāt, arī apustulim Jūdām Iskariotam bija iespēja atgriezties un vērsties pie Kunga, lai saņemtu žēlastību. Jūdas pats atteicās būt glābts. Viņš, iespējams, pats sevi iznīcināja vai ļaunā gara iespaidā atteicās no dzīves. Apustulis Jūda varbūt nevarēja vai nespēja iekāpt bērna korpēs, lai dotos pēc palīdzības un lūgt piedošanu. Skaidru atbilžu man nav.

Ja esmu kļūdījusies, mani piemeklējusi bēda, tad vajadzīgs miers un pašlāvība uz Dievu. Ja diena aizvadīta laimīgi, labie darbi izdarīti, jāpateicas Dievam. Krusta zīme man palīdz un uzmundrina. Pārkrustoties tu sev atgādini par šo svarīgo iespēju būt mīļetai, saņemt mīlestību un dalīties ar citiem Dieva mīlestībā. Pārkrustoties varētu vēl sev atgādināt trīs lietas, proti, pazemību, sirdsskaidrību un nabadzību.

Proti, ja dienu esmu pavadījusi pazemībā, tad ļaunā gara slazdi noteikti man iet secen. Es dienu redzu kā pazemības pilnu, ja ik brīdi darbos, vārdos, domās nepieļauju lepnību un iedomību. Tā nav viegla cīņa par pazemības saglabāšanu. Tai pašā laikā tā ir cīņa ar spēku izsīkumu.

Es nezinu, vai sirdsskaidrība būtu Dievam tīkams dzīvesveids vai laimīga ģimenes dzīve. Lai lietas saprastu labāk, mēģinu tās salīdzināt. Ja saprotu, kas ir melns, varu likt pretī baltu. Nesavaldīta cilvēka sirds, kas gatava uz jebkuru pārkāpumu, ir sasaistē ar melnu. Tad, atsakoties no ļaunuma, tai skaitā viltības, aizspriedumiem, negodīguma, blēdības, naida un atbilstošas rīcības, es varu nonākt pie baltā. Tā atsakoties no melnā, es pamazām iegūstu sirdsskaidrību, tiecos uz dziļu tikumību un morālu skaidrību.

Līdzībās mēģinu saprast, kas ir nabadzība un kā to var iegūt. Vai tas būtu, ka es mazinu tieksmi pēc nopiestas dzīves, mantkārbas, skopuma, skaudības, kāres pēc baudām, neuzticības, kaitīgas iegribas, alkātības un tā joprojām? Es gribētu šeit meklēt tās bērnu kurpes, no kurām iespējams Jūdas atteicās. Ar tām man būtu vieglāk iet un aptvert nabadzības patiesos mērķus.

Vakarā, noslēdzot dienu ar krustu, es cenšos atgādināt, ka tikai "pilnīgā pazemībā, sirdsskaidrībā un nabadzībā" varu atdot sevi Debesu Tēva rokās.

Sarmīte Anna Zoltnere

**Maija mēneša
dievkalpojumu
kārtība
Lielvārdes Romas
katoļu draudzē**

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā

Sakramenta uzstādīšana

un adorācija; **10:20** – Rožukroņa lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise un Maija mēneša dievkalpojums.

Darbdienās:

Uzmanību! Ar 1.05. pārejam uz vasaras laiku!

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un sestdienās:

sv. Mise pl. **19:00** un Maija mēneša dievkalpojums.

4.05. — mēneša pirmajā ceturtdienā pirms sv. Mises
pl. 18:00 būs **Svētā Stunda**. Pēc Mises **pl. 19:00**
sekos Maija mēneša dievkalpojums.

5.05. — mēneša pirmajā piektdienā pirms sv. Mises
pl. 18:00 būs **Jēzus Sirds dievkalpojums**. Pēc sv.
Mises **pl. 19:00** sekos Maija mēneša dievkalpojums.

7.05. — **Lieldienu 5. un mēneša 1. svētdienā:**
Maija mēneša dievkalpojums būs pirms Mises
10:40. Pēc Mises sekos **Jēzus Sirds dievkalpojums**.

18.05. — **Kunga Debeskāpšanas svētkos:**

Pirms sv. Mises pl. **18:30** būs Maija mēneša
dievkalpojums. pl. **19:00** — **svinīgā svētku Mise**
ar Debeskāpšanas procesiju.

21.05. — **Sv. Ritas no Kašas svētkos:**
atlaidu diena Lielvārdē

Pirms sv. Mises pl. **10:40** būs Maija
mēneša dievkalpojums. **11:00** —
svinīgā svētku Mise, Vesperes,
Euharistiskā procesija un pateicības
himna “Te Deum.”

*Sv. Mise ar aizlūgumiem par visām
mūsu problēmām.*

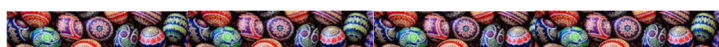

28.05. — **Vasarsvētkos jeb Svētā Gara nosūtīšanas
svētkos:** svinīgā svētku sv. Mise pl. **11:00**
un Maija mēneša dievkalpojums.

Noslēdzas Lieldienu laiks!

29.05. — **Vissvētākās Jaunavas Marijas, Baznīcas
Mātes svētkos:**

sv. Mise pl. **19:00** un Maija mēneša dievkalpojums.

Loti lūdzam ziedot dievnama uzturēšanai!!!

**Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A. Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
Lielvārdes Romas katoļu draudze,**

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

**„Silta, jauka istabiņa,
Bērza malkas kurināta.
Vēl siltāka, vēl jaukāka,
Kad māmiņa istabā!”**

**Vismīļākie sveicieni
mūsu labajām, dārgajām
māmiņām un vecmāmiņām
Mātes dienā, 14. maijā. Lai
mūsu mīlestība, iecietība un labestība ir mūsu
dāvana viņām ikdienā! Bet mūsu skaistākie
lūgšanu ziedi uz eņģeļu spārniem lai katru
dienu tiek aiznesti tām māmiņām un
vecmāmiņām, kuras turpina mūs mīlēt un
lūgties par mums jau debesu mājokļos!**

Maijs - Dievmāiņas mēnesis

Tērpts baltos pavasara ziedos,
Pats savā istā laikā nāk
Gaišs, smaidīgs, visu mīļi gaidīts
Maijs — Dievmāiņas mēnesis.

Nāk mīlestību ļaudīm dāvāt,
Siltus smaidus saules vaigā,
Putnu piedziedātus rītus,
Svētsvinīgus novakarus.

Garš maija mēness — rati plati,
Līdzī braukt visiem ļauts,
Sauls rieta novakaros
Pie krusta dziedāt sauc.

Saule, mēness, visa daba
Maijā Dievmāiņu lūdz.
Pie katra ceļa malas krusta
Klātesoša viņa būs.

Maijā priecē lauki, pļavas,
Puķēm ziedu daudz.
Skan no katra zieda zvana:
“Nāc un mani plūc!”

Grib visi ziedi tikt pie krusta,
Dievmāiņai ziedoties.
Par sauli, gaismu, rīta veldzi
Debess Mātei pateikties.

Valērija Kalve

Apsveicam Dzimšanas dienā:

pr. Māri Zviedri (5.05.), Andri
Grizānu (6.05.), Beati Kempeli
(9.05.), Vilhelmīnu Eisaku (11.05.),
Ronaldu Krūmiņu (12.05.), Janīnu
Ločmeli (14.05.), Valentīnu
Kovaļenko 85 g. jubilejā (19.05.),
sakristiānu Jāni Kloviņu (25.05.), pr.
Ilmāru Tolstovu (25.05.), Baibu
Čubatjuku un Annu Roni (29.05.) u.c.

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv;
lielvardesdraudze@inbox.lv;
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica)

